

Phan. I.

II. Ac primò quidem anno 1679. paratis ritè ut opinabamur omnibus, aqua non cœpit solùm delabi, ut aliàs, à G ad F, sed cœptum semel lapsum continuavit postea, lentè quidem ad A tamen usque. Mirati tam inopinatum accidens, & alicubi aërem irrepsisse facile conjectantes, supremam commissuram ad F (quàm solam cerâ tantùm, non in super vesicâ suillâ, uti cæteras, muniveramus, id sufficere rati in tantilla altitudine G F) communivimus sollicitè magis, etiam vesicæ portione cautè circumligatâ, & extemplò iteratum experimentum ex voto successit, delapsâ primùm Aquâ ex G ad F per aliquot pedum altitudinem, ibi verò postmodum hærente, tametsi epistomium inferum mansisset, ut antè, referatum.

III. Ex causa verò quam huic effectui dudum assignaveramus, in promptu erat hariolari, si recipiens exhaustum applicaretur eidem tubo utrinque aperto, nec dum aquis repleto, alterâ tamen extremitate A eis immerso, fore, ut recluso recipientis epistomio, aqua ex vase Z per tubum A G saltem ad F usque ascenderet; in ipsum verò recipiens effunderetur, si hoc infra locum consistentis aliàs aquæ applicaretur. Hoc igitur ut factò ipso experiremur, anno 1675. recipiens vitreum, anno 79. cupreum amplius, quod inferiùs describetur, accommodavimus tubo nostro grandiori supernè decurtato, in pavimento tertiæ contignationis,